

voință și înțelepciune; apoi, că omul nu poate face nimic bun fără El.

Niciun fel de strădanie nu izbutește fără ajutorul lui Dumnezeu. Nicio strângere de roade fără binecuvântarea lui Dumnezeu nu ajunge recoltă. Nicio pricepere omenească potrivit Legii lui Dumnezeu nu rodește vreun bine. Chiar dacă pare, o vreme, să aducă ceva bun, acel bun nu este din priceperea omenească, ci din mila lui Dumnezeu care nu părăsește îndată nici pe cel mai crud dușman al Său. Dumnezeu îi iubește pe oameni și nu pedepsește pe loc, ci așteaptă cu răbdare căința și întoarcerea lor. El voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină (I Timotei 2,4). Amăgit de lume, omului i se pare câteodată că poate face și el câte ceva fără ajutorul lui Dumnezeu, sau chiar

împotriva Lui și a legii Sale. I se pare că poate să fie bun de la sine, sau deștept, sau vestit. Dar această amăgire fie îl aruncă în disperare, înțelepțindu-l și întorcându-l la Dumnezeu, fie îl aruncă și mai adânc în vârtejul lumii, până își pierde cu totul vrednicia de om și se dă în puterea nevăzută a răului. Iar cel care privește lumea aceasta ca pe o minune dumnezeiască, și pe sine însuși ca o minune printre minuni, se uimește de căile minunate ale Proniei și se umple de teamă sfântă. Unul ca acesta poate spune ca Apostolul Pavel: „Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească. Astfel nici cel ce sădește nu e ceva, nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu care face să crească.” (I Corinteni 3, 6-7).

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Martți 27 septembrie	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Ierarh Antim Ivireanul, mitropolitul Țării Românești
	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 30 septembrie	18:00	Vecernia și Litia
Sâmbătă 1 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Acoperământul Maicii Domnului
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 2 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. II Corinteni 11, 31-33; 12, 1-9; Ev. Luca 6, 31-36; gl. 7, vs. 5 → Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte – iubirea vrăjmașilor)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Când Harul e cu noi, mintea noastră e puternică; dar când pierdem Harul, atunci vedem neputința noastră; vedem că fără Dumnezeu nu putem nici măcar gândi ceva bun.” – Sfântul Siluan Athonitul

Nr. 455 / 25 septembrie 2022

DOMNUL SE UITĂ LA MINE, DE CE SĂ MĂ TEM?

Mare bine este să te predai voii lui Dumnezeu. Atunci în suflet este numai Domnul și nu alte gânduri, și el se roagă lui Dumnezeu cu minte curată și simte iubirea lui Dumnezeu, chiar dacă s-ar chinui cu trupul. Când sufletul s-a predat cu totul voii lui Dumnezeu, Domnul Însuși începe să-l călăuzească și sufletul este învățat în chip nemijlocit de Dumnezeu, în vreme ce înainte era povățuit de învățători și de Scripturi. Dar rareori se întâmplă ca învățătorul sufletului să fie Domnul însuși prin harul Duhului Sfânt, și puțini sunt cei ce cunosc aceasta; numai cei ce viețuiesc după voia lui Dumnezeu.

Omul mândru nu vrea să viețuiască după voia lui Dumnezeu: îi place să se conducă el însuși și nu înțelege că omul nu are destulă minte ca să se conducă pe sine însuși, fără Dumnezeu. Și eu, când trăiam în lume și nu cunoșteam încă pe

SFÂNTUL SILUAN ATHONITUL

1866 - 1938
† 24 SEPTEMBRIE

Domnul și Duhul Său Cel Sfânt, nu știam cât de mult ne iubește Domnul și mă încredeam în mintea mea proprie. Dar când, prin Duhul Sfânt, am cunoscut pe Domnul nostru Iisus Hristos, atunci sufletul meu s-a predat lui Dumnezeu și de atunci primesc toate întristările și zic: „Domnul Se uită la mine, de ce să mă tem?”. Dar înainte nu puteam trăi așa.

Pentru cel ce s-a predat voii lui Dumnezeu viața e mult mai ușoară, pentru că și atunci când e în boală, în sărăcie și în prigoană, el gândește așa: „Așa i-a plăcut lui Dumnezeu, iar eu trebuie să îndur aceasta pentru păcatele mele”.

Când harul e cu noi, mintea noastră e puternică; dar când pierdem harul, atunci vedem neputința noastră; vedem că fără Dumnezeu nu putem nici măcar gândi ceva bun.

Cum știi dacă viețuiești după voia lui Dumnezeu? Iată un semn: dacă te întristezi pentru un lucru oarecare, înseamnă că nu te-ai predat pe deplin voii lui Dumnezeu, chiar dacă ție ți se pare că viețuiești după voia Lui.

Cine viețuiește după voia lui Dumnezeu, acela nu se îngrijește de nimic. Și dacă are nevoie de vreun lucru, se predă pe sine însuși și lucrul de care are nevoie lui Dumnezeu. Și chiar dacă nu-l dobândește, rămâne la fel de liniștit, ca și cum l-ar avea. Sufletul care s-a predat voii lui Dumnezeu nu se teme de nimic: nici de furtună, nici de tâlhari, de nimic.

Și orice i s-ar întâmpla, el spune: „Așa I-a plăcut lui Dumnezeu”. Dacă e bolnav, gândește: „înseamnă că am nevoie de boală, altfel Dumnezeu nu mi-ar fi trimis-o”. Și așa se păstrează pacea în suflet și în trup.

Lucrul cel mai bun este să te predai voii lui Dumnezeu și să înduri întristările cu nădejde. Iar Domnul, văzând întristarea noastră, nu ne va da niciodată peste puterile noastre. Dar dacă întristările noastre ne par mari, aceasta înseamnă că nu ne-am predat încă voii lui Dumnezeu.

Sufletul s-a predat pe sine voii lui Dumnezeu într-o toate și se odihnește în El, pentru că știe din experiență și din Sfânta Scriptură că mult ne iubește Domnul și veghează asupra sufletelor noastre, ca toate să se facă vii prin harul Său în pace și iubire. Marele Pimen zicea: „*Voia noastră este zid de aramă între noi și Dumnezeu și nu ne lasă să ne apropiem de El sau să vedem mila Lui*”. Întotdeauna trebuie să cerem de la Domnul pacea sufletului ca să împlinim mai ușor poruncile Domnului; fiindcă Domnul iubește pe cei ce se străduiesc să împlinească voia Lui și astfel ei află mare odihnă în Dumnezeu.

Cel ce împlinește voia lui Dumnezeu e mulțumit de toate, chiar dacă e sărac, bolnav sau se chinuie, pentru că îl veselește harul Domnului. Dar cel nemulțumit de soarta lui, care murmură pentru boala lui sau pentru cel care l-a supărat, acela e bine să știe că în el se află un duh de mândrie care a luat de

la el mulțumirea față de Dumnezeu. Chiar dacă e așa, nu te mâhni, ci străduiește-te cu tărie să-ți pui nădejdea în Dumnezeu și cere de la El duh smerit; și atunci când vine la tine smeritul Duh al lui Dumnezeu, îl vei iubi și-ți vei găsi odihna, chiar de vei avea întristări. Sufletul care are smerenie își aduce aminte întotdeauna de Dumnezeu și gândește așa: „Dumnezeu m-a făcut, a pățimit pentru Mine, îmi iartă păcatele și mă mângâie, mă hrănește și poartă de grijă de mine. De ce să-mi fac atunci griji sau de ce să mă tem, chiar dacă m-ar amenința moartea?”

Domnul povățuiește orice suflet care se predă pe sine voii lui Dumnezeu, fiindcă El a zis: „*Cheamă-Mă în ziua necazului și te voi izbăvi, și tu Mă vei preamări*” (Ps. 49,16).

Orice suflet tulburat de ceva trebuie să întrebe pe Domnul, și Domnul îl va povățui. Și aceasta mai cu seamă în ceas de nenorocire și tulburare; de obicei, însă, trebuie discutat cu duhovnicul, fiindcă acest lucru înseamnă smerenie.

Toți oamenii pe pământ îndură inevitabil întristări și, deși întristările pe care ni le trimite Domnul nu sunt mari, pentru oameni ele par de neîndurat, și aceasta pentru că nu vor să-și smerească sufletul, nici să se predea voii lui Dumnezeu. Dar pe cei ce s-au predat voii lui Dumnezeu, Domnul însuși îi călăuzește cu harul Său, și ei îndură totul cu bărbăție pentru Dumnezeu,

pe Care-L iubesc și împreună cu Care vor fi preamăriți în veci.

Sursa: **Cuviosul Siluan Athonitul**, *Între iadul deznădejzii și iadul smereniei*, Editura Deisis, Sibiu, 2001

**SFÂNTUL IGNATIE
BRIANCIANINOV**

1807 - 1867

NICIO STRĂDANIE NU IZBUTEȘTE FĂRĂ AJUTORUL LUI DUMNEZEU

Dacă ar fi oamenii în starea de neprihănire din rai, n-ar aștepta ca Dumnezeu să învie morții, să înmulțească pâinea sau să le umple plasele cu pește, ca să strige: „Ce minune!”, ci ar rosti acest cuvânt la vederea fiecărei făpturi, a fiecărei întâmplări și la fiecare suflare a vieții lor. Dar, pentru că păcatul s-a înrădăcinat în oameni, fiecare din minunile fără de număr ale lui Dumnezeu au ajuns să-i fie omului ca un lucru de rând. Pentru ca omul să nu se sălbăticească ajungând cu totul tocit, amorțit și nesimțitor, Dumnezeu în mila Sa față de omenirea bolnavă lucrează mai departe minuni, că să-i deștepte pe oameni, să-i trezească din mohorâta, de suflet distrugătoare obișnuință de a trece cu vederea minunea din dumnezeieștile Sale minuni. Cu fiecare minune Dumnezeu vrea, mai întâi, să-i aducă omului aminte că El veghează asupra lumii, cârmuind-o prin atotputernica-I